

בזרמה

נא לחיה, ללחוי יד

במשך חודש ימים עמד גורדון סיגרייב מול שופטיו. ההאשמות נגדו היו כבדות: כשנכנסו חיילי הממשלה הבורמאית לעיר נאמקאן, שבגבול סין, סרב הרופא המג' תח בן ה-53 לחייך לגנרל לאוום טאנג,

רוזמארי ויליאמסון, רקדנית קאדילאק כחול, יחסים אפלטוניים

מפקד חיילי הממשלה, גם לא לחץ את ידו. שאר ההאשמות: הרופא טיפל, בבית החולים שלו, במורדים קאראניים, הכריח את אחיותיו להיכנס עמו ליחסי מין. לא רק בבורמה, אלא גם בהודו הש' כנה ובארצות-הברית עורר המשפט הדים בלתי-רגילים. מזה שנים הפך סיגרייב אגודה את מרבית שנות חייו הקדיש הרופא לטי פול כאנשי השבטים הקאראניים שבצפון בורמה, בבית-חולים נידח, רחוק מאשתו, שנשארה בארצות-הברית. כשמרדו אנשי השבטים במשלה המרכזית, נראה שהת' יחס אלים באמהו, קרא לצבא הממשלה "חבורת כלבים". בכל זאת סברו רבים שאין לדון לכף חובה את האידיאליסט הדגול, וארבע עורכידין, בני ארבע אר מות — בורמאי הודי, סיני ואנגלי — לימדו עליו סניגוריה מבלי לקבל שכר. "קשה לתאר שאירצון לחייך וללחץ ידיים מהוה בגידה במולדת", ליגל הס' ניגור ההודי, וחיוכו נעשה רחב יותר כש' נתברר, כי ההאשמות המיניות היו מבוס' סות על טעות בתרגום. האחות מא היא מיה ("עלמה קרירה ונעימה") לא התכר' נה לאמר שהרופא "הטריד" אותה, אלא ש"הפלה" אותה לרעה.

בית הדין דן את סיגרייב ל-7 שנות מאסר. אולם כשהובא הענין לבית-משפט לערעורים, בוטלה האשמת הבגידה, אוש' רה רק האשמה שהגיש טיפול רפואי לבוני

דים. בעתן זה נידון לשנת מאסר. אולם כחודה על שרותו לעם הבורמאי, נחון. לפני שבוע יצא הדוקטור האגודי מבית הסוהר של ראנגון, חיך, משך בכתפי כשנודע לו שאשתו ביקשה ממנו לבוא לנוש לאמריקה. אני מכיר רק גופש אחד, הכריו בקול שקט. "לטוס צפונה, להגיע לבית-החולים שלי. זה כל מה שא' ני רוצה".

השמש ניצחה את הירח. בצורה איילית זו חוסל השריד האחרון ששרד ממלחמת הקאראנים הגדולה, שאימה להח' ריב את המדינה הבורמאית (16.823.796 תושבים, שטח גדול פי 32 מישראל) אשר קמה בינואר 1948, 4 חודשים לפני קום מדינת ישראל.

המיוחד במלחמת-האזרחים הבורמאית היה, שלא היתה זאת מערכה מסודרת בין שני מחנות יריבים, אלא מין קססה כללית בה לתמו הכל בכל. לחמו בממשלה לא רק שני סוגים של קומוניסטים (אנשי הדגל האדום ואנשי הדגל הלבן), אלא גם אנשי שבט הקאראמים, שבטי מן-שאן, שין, קאשין והחבורה הצהובה.

הצלחתה הגדולה הראשונה של הממ' שלה, שנשענה על שמונה וחצי מיליון ה' בורמאים האמיתיים, היתה כשהכניעה את מנהיג הקומוניסטים של הדגל הלבן, בו לא יאוגנ ("הקצין אור הירח"). אחרי שי' חה עם שר-המלחמה בו נא וין (הקצין אור השמש) פקד איש חדגל הלבן על אנשיו, ביוני אשתקד, "לצאת מן המחשך, לפעול באור הדימוקרטיה".

עשרת השבטים. אולם המאבק ה' אמתי היה נגד הקאראנים, ידידי הפרי מיטיביים של סיגרייב הרומנטי. עם מורז זה, על 2 מיליון אנשיו (העם השני בגוד' לו בבורמה) חי בהרים של אזור טונג, מדבר שפה סינית המורכבת מהברות בו' דות. בצבא הבריטי גודעו כחיילים מצר' ינים, אוהבי מוסיקה, ובחוד חובכי תופי נחושת.

קאראנים מעטים עברו לדת בודהא וישו, אולם רובם מחזיקים באמונה עתיקה, מיר' חדת להם, המאמינה בשלוש אלוהיות: אל הכוח, אל הטבע ואל שלישי הקרוי יוה, הדומה דמיון מורז לאלהי היהדות. מספרת האגדה הקאראנית: פעם היה להם, לקאראנים, ספר קדוש, שניתן על ידי יוה הנצחי לבנו, קאראן, ספר זה כלל את כל האמת, אולם באשמת זקני הקארא' ינים, שחטאו ופשעו, אבד הספר, נפל לידי זרים.

הניחושים השונים בקשר למוצאה של אגדה מוזרה זו כוללים: הקאראנים הם צאצאי עשרת השבטים האבודים; הקארא' ינים באו במגע, בסין, עוד בטרם הגירו לבורמה לפני 1500 שנה, עם היהודים והי' תנ"ך; הקאראנים הושפעו על ידי מיס' יונרים נוצריים במאה הששית.

הקאראנים עצמם אינם שוברים את רא' שם על נושא זה. אחרי שהצליחו, במלחמ' תם העקשנית, להקים מדינה קאראנית אור' טונגמית בתוך הפדרציה הבורמאית, חזרו אל הריהם הרומנטיים ונשותיהם המקוש' טות במסעבות זהב.

ארצות הברית

חינית: טלביזיה, מכונת

אחרי עשר שנים החליט משרד העבו' דה הממשלתי של ארצות הברית לשנות

את אינדקס יוקר החיים, להתאימו לאורח החיים הנוכחי של האדם האמריקאי הממיר צע, שהשתנה בשנים האחרונות. נכנסו לאינדקס, כמצרכים חיוניים אשר כל אמריקאי בינוני רוכש אותם: מכשירי טלביזיה; מוזן קפוא, משקאות קוקה-קולה; שימורי-מוזן לתינוקות; חליפות טרופיות לגברים, עשיית משי מלאכותי; מכשירי סילסול תמידי לשערות הגבירות; מכשי' רים לקלית לחם.

יחד עם מכוניות ושאר "שונות", מהווה סעיף זה 32,9% של האינדקס החדש. לעו' מתו: מוזן 33,3%, שכר דירה 13,8%.

כולל הנעת אזניים

לפני שבוע ימים היה שם היהודי ה' דוע ביותר בארצות הברית שמו של ויקי כהן, מראשי אילי-הפשע ששמעו כמה כמה מלים מענינות על מקצועם מפי הסנטוד קיפואר (הטולט הזה 699). השבוע בא תורו של שם יהודי מכובד שני, 150 מיליון אמריקאים התענינו בגורלו האישי בהחלט של סידני לוי.

בן זה של שבט הלויים לא עשה הר' בה לזכות בתשומת לב מיוחדת. בסך הכל

סידני כהן, רמאי

גדבי נילון, טבעת יהלומים

נמצא שסוכן-נוסע זה של אריגים, בעל משכורת של 75 דולאר לשבוע, רימה כמה אנשים בעסקי-ניילון מדומים והוציא מהם סכום עגול של 45.000 דולאר. מעשה זה הוא יומיומי, ובנואי לא היה מגרה את הדמיון האמריקאי, לולא פניה וגופה הח' מודים של רוזמארי ויליאמסון, רקדנית שנית של ברנדווז.

"אידיוט מורשם". סידני פגש את רוזמרי אצל צלם, קיבל מידיה ספל קפה. מאז לא היה מנוח לסיד המסכן. הוא קנה לה טבעת-יהלומים במחיר של 5.200 דולאר, קאדילאק כחול במחיר 5,800 דו' לאר, ומכיון שקשה לקנות את כל אלה במשכורת שבועית של 75 דולאר, חיפש ומצא דרכים אחרות לגילוי אהבתו.

כשנכנסה רוזמארי למשרדו של התובע הכללי היתה נדהמת. "לוי הוא אידיוט מושלם", אמרה. היחסים ביניהם היו אפלי-

טוניים בהחלט. בכלל, היא לא יכלה לסבול אותו, נפגשה אתו רק מתוך רתמים. מה בדבר הקאדילאק? היא לא רצתה בו. היא מכרה אותו במחיר 3.800 דולאר. כשנודע הדבר לסיד, קנה אותו שוב ב-4000 דולאר, החזיר לה אותו. מה יכלה רוזמא' רי האומללה לעשות? היא החזיקה במ' כונית הכחולה. "מעולם לא ידעתי שעסק בעסקים בלתי חוקיים", קראה בכעס, "חשבתי שהרווח את הכסף במשחק קלפים". אולם הפרסומת לא הויקה לרוזמארי, להיפך, היא עלולה להעלותה על רמה גבר' היה יותר של אמונת ומשכורת. בינתיים היא עושה "את הכל", כולל הנעת אזניים.

ספרו

אם יש לך דם

ברצלונה לא היתה מעולם עיר שקטה. שניה בגודלה בספרד (1.079.601 תושבים) ומרכז תעשיית המטסיים, המכוניות והחש' מל, סיפקה מאז ומעולם את הגרעין המר' צק לאנארקיסם, לסוציאליזם ולקומוניזם. אולם הפועלים לא היו העקשנים היחידים בעיר. גם שאר האזרחים לא יכלו לשכוח את המסורת המפוארת של העיר, שפרחה בתקופת הרומאים והגוטים, היתה מרכז תרבותי אחרי כיבושה ביד' המוסלמים במ' אה ה-8, הפכה בירת מדינת קאטאלוניה אחרי שקארל הגדול גירש את המארו' קאים' בשנת 801. גאמני ברצלונה בון לאנשי מאדריד, שאפו בסתר לבם לעצמאות. כשנודע לבני העיר לפני חודש, כי חברת החשמליות ועמדת העלות את מחיר הכרטיס 50 ל 70 סנטימוס, נתעוררו כל הטינות הישנות והציתו להבה גדולה. אל' מוניס הדביקו מודעות, שלחו מכתבים חס' רי כתובת השולח בדואר: "היה אורח טוב, הראה שיש לך דם — לך ברגל לע' בודה!"

הפכר נפרץ. המשטרה היתה מוכנה. היא ידעה שכל גילוי של התנגדות ספונ' טנית מצד האזרחים במשטר דיקטטורי עלול לפרוץ את הסכר, לגרום אחריו התקוממות רצינית. הם גם ידעו את אנשי ברצלונה. הם אסרו את מדביקי הכרוזים, הסירו את המודעות.

ללא הרעיל. ביום הגדול, בו נכנס המ' חזר החדש לתוקפו, קמו מאות אלפי העוב' דים ויצאו ברגל לעבודתם. החשמליות נש' ארו ריקות. מוכרי הכרטיסים ניסו לשכ' נע את האזרחים ליד התחנות. האזרחים ענו בגידופים. בעלי מכוניות לקחו עמם טרמפיסטים באי-ביבימים.

עברו ימים, החשמליות נשארו ריקות. שני שטרים עלו לכל תשמלית, להגן על הנוסעים. לא היה על מי להגן, המושל, שהעיקף מבטים פזולים ונפחדים לעבר הגג' רל השמגמן במאדריד, עלה בעצמו לתשמ' לית כזי להראות דוגמה.

לבסוף נכנעה חברת החשמליות. המח' רים הישנים הוחזרו. כל האסירים, שנאסרו בקשר עם המקרה, שוחררו ע"י המשטרה. אולם החשמליות לא הספיקו לחזור לתפקי' דן. כעבור ימים מעטים קרה אשר יג' רו השליטים: רבבות פועלים עובדי-משר' דים, ביניהם עובדי החשמליות, יצאו לשב' תה ההמונית הראשונה במשטרן של פורקו, העמידו את ממשלת הדיקטטור קטן-הקר' מה בסימן של משבר חמור.

מקבלת שער באינפלציה

